

Arrest

nr. 82 644 van 7 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 27 februari 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 februari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing werd betekend op 27 februari 2011.

Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt.

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een medisch getuigschrift over gedateerd op 28.07.2011. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging -van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 16.09.2011, dus na de invoegingstreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RW dd. 28.11.2011).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...).

1.3. Op 27 februari 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 betekend. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)”*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker geen middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen en steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt, vernietigd wordt en de ingediende regularisatieaanvraag terug ‘open’ valt, wat in casu het geval is, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker, minstens toont verzoeker dit niet aan.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn medische situatie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is, om reden dat er geen standaard medisch getuigschrift zou zijn gevoegd, en hem een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Zoals eerder uiteengezet voegde verzoekende partij bij zijn medische regularisatieaanvraag een standaard medisch attest dat inhoudelijk volledig overeenstemt met het standaardmodel vereist door art. 9ter § 1 van de wet van 15/12/1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24/01/2011 tot wijziging van het KB van 17/05/2007, enkel de hoofding verschilt lichtjes. Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming? Er kan in dit verband opnieuw verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals die onder het eerste middel werd aangehaald. Zo wordt in het arrest nr. 69.457 van 28 oktober 2011 onder meer als volgt geoordeeld: "(...) Het is in casu voorts kennelijk onredelijk om louter op basis van het feit dat in de hoofding van het door verweerder neergelegde medisch attest het woord "getuigschrift" dat in het standaard medisch getuigschrift is opgenomen werd vervangen door het synoniem "attest", dat de vermelding "FEDERALE OVERHEIDSDIENST" werd afgekort tot "F. O.O." en dat de woorden "Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken" slechts eenmaal werden vermeld in plaats van tweemaal — een herhaalde vermelding in het standaard medisch getuigschrift waarvan de Raad de meerwaarde niet kan inzien — te oordelen dat niet het door de wetgever bedoelde standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd. (...)"

Ook in het arrest 76 334 dd. 29/02/2012 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeer recent in een volledig gelijkaardig geval overigens dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden en de bestreden beslissing diende te worden vernietigd. Daar waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het arrest 70 753 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28/11/2011 wenst verzoekende partij volledigheidshalve eveneens te verwijzen naar de zeer recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het arrest 76 334 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29/02/2012, hetgeen een volledig gelijkaardig dossier als dat van verzoekende partij betreft, werd door de verwerende partij in zijn nota eveneens verwezen naar het voornoemde arrest 70 753 dd. 28/11/2011. Dit argument werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter niet aanvaard. De Raad stelt immers in zijn arrest 76334 dd. 29/02/2012 dat "de verwijzing naar de rechtspraak van een Franstalige kamer van de Raad niet dienstig is, nu geenszins blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de geciteerde rechtspraak gelijk zijn aan de feitelijke omstandigheden die onderhavige zaak kenmerken." Indien men dit arrest erop naleest, is overigens onmiddellijk duidelijk dat het om een totaal verschillende situatie gaat aangezien er in dat dossier enkel medische documenten werden voorgelegd, maar zelfs geen attest dat werd opgesteld conform het modelattest. Dit valt bijgevolg geenszins te vergelijken met de situatie van verzoekende partij! Het lijkt er sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich blindstaart op de hoofding van het medisch attest en de aanvraag niet meer op individuele basis beoordeelt. Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd. De aanvraag van verzoekende partij werd afgewezen op basis van de argumentering dat er geen standaard medisch getuigschrift zou zijn bijgevoegd. Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist en onvoldoende te zijn. Indien de gemachtigde van de Staatssecretaris het medisch attest grondig had beoordeeld en verder had gekeken dan de hoofding, dan zou nooit tot de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten zijn besloten. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk en niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof. Dit middel is derhalve gegrond."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen.

In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij diverse stukken bijvoegde bij zijn aanvraag waaronder een standaard medisch attest onder stuk 2. Hij meent dat zijn attest volledig gelijk is aan het standaard medisch getuigschrift, doch dat enkel de hoofding van het attest verschilt.

De verwerende partij behandelt de drie middelen samen aangezien ze allen neerkomen op dezelfde kritiek, zijnde dat de beslissing onredelijk is en u het door verzoeker bijgevoegde attest inhoudelijk hetzelfde is als dat voorgeschreven door het KB van 24 januari 2011.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 16 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers aanvraag diende bijgevolg onderzocht te worden in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (in werking getreden op 10 januari 2011) en het KB van 24 januari 2011 (in werking getreden op 29 januari 2011) tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 9ter §1 luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen." De regelgeving in verband met verblijfsrecht geput uit medische aandoening werd verduidelijkt en verscherpt door het koninklijk besluit van 24 januari 2011, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 28 januari 2011 en van kracht sinds 29 januari 2011. Uit de memorie van toelichting kan het volgende worden geciteerd: "Door daarnaast meer precieze eisen te stellen aan de informele pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijk gekaderd. Zo zal een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg met de Ministerraad."

Door artikel 4 het koninklijk besluit van 24 januari 2011 wordt artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 vervangen. De wetgever legt de verplichting op het standaardgetuigschrift te voegen dat is opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan het koninklijk besluit van 24 januari 2011 wordt gevoegd. De wetgever voorziet geen andere mogelijkheid, zoals blijkt uit het woordgebruik 'moet':

"Art. 4. Artikel 7, van hetzelfde besluit wordt vervangen als volgt :

« Art. 7. Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3' 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd."

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een medische attest dat niet overeenstemt met het standaard medisch getuigschrift, zoals voorzien in het KB van 24 januari 2011. Verzoeker betwist deze vaststelling in zijn verzoekschrift niet maar beperkt zich tot de stelling dat het door hem overgemaakte attest inhoudelijk wel hetzelfde is, doch dat enkel de hoofding verschilt. De verwerende partij heeft dienaangaande de eer op te merken dat het argument dat het gepubliceerde en bij wet opgelegde medisch attest gelijkenis vertoont met het door verzoekers aangewende getuigschrift, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het niet het bij wet opgelegde attest is. Bovendien voorziet de wetgever in de exclusieve bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend om medische redenen, onontvankelijk te verklaren.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat, daar de gemachtigde de ontvankelijkheidsvoorwaarden dient te onderzoeken, vooraleer het medisch getuigschrift overgemaakt wordt aan de raadgevende arts, dient het medisch getuigschrift bestemd te zijn voor de gemachtigde. Vandaar de betiteling die de wetgever heeft gegeven aan het verplicht te gebruiken standaard medisch getuigschrift, ("bestemd voor de Dienst Humanitaire regularisaties" en niet "voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (...) ") Het komt de

gemachtigde niet toe om het aan de aanvraag gehechte medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken doch wel naar vorm. Hij moet de ontvankelijkheidsvoorwaarden nagaan en onderzoeken of voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden, met name dient hij qua vorm na te gaan of:

- de aanvraag een standaard medisch getuigschrift bevat zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. (KB 24 januari 2011)

-Dit medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Enkel wanneer aan die wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, wordt het dossier voor advies overgemaakt aan de raadgevende arts.

Artikel 9ter §3, 3° is dienaangaande zeer duidelijk:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; (...) "

Verwerende partij wenst nogmaals te benadrukken dat deze bepaling haar geen appreciatieruimte overlaat. De verwerende partij dient zich in casu te beperken tot de loutere vaststelling dat het standaard medisch getuigschrift, zoals voorzien in het KB van 24 januari 2011 niet werd gevoegd bij de aanvraag, zodat deze aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard overeenkomstig voornoemde bepalingen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de determinerende motieven op eenvoudige wijze gelezen kunnen worden in de thans bestreden beslissing, zodat verzoeker niet aantoonde op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden. Bovendien maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van de door verzoeker aangehaalde beginselen. Een schending van artikel 9ter en van het redelijkheidsbeginsel werden niet aangetoond.

Waar verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst d.d. 28 oktober 2011, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar een nog recenter arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijnde arrest nr. 70.753, d.d. 28 november 2011, Franstalige Kamer, waarin het volgende gesteld werd:

« (...) Il ressort de cette disposition qu'une demande d'autorisation de séjour, introduite en application de l'article 9ter de la loi précitée du 15 décembre 1980 requiert un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande, eu égard aux documents à fournir afin d'introduire valablement la demande, d'autre part, le fondement de la demande de séjour, notamment quant aux éléments des certificats médicaux déposés à l'appui de la demande.

De plus, cette disposition mentionne expressément que les requérants ont l'obligation de déposer un certificat médical type prévu par la loi précitée du 15 décembre 1980 et conforme au modèle annexé à l'arrêté royal 24 janvier 2011. En l'espèce, les requérants confirment en termes de requête avoir déposé à l'appui de leur demande d'autorisation de séjour pour circonstance médicale des certificats médicaux datant du 14 décembre 2010, 24 mars 2011 et 9 juin 2011, ne correspondant pas au modèle du certificat médical type. Dès lors, la partie défenderesse a pu valablement déclarer la demande des requérants irrecevable sans devoir analyser plus avant les éléments de la demande, comme le contenu des certificats médicaux.

Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée. (...) »

Vrije vertaling :

"(...) Uit deze bepaling vloeit voort dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt, zijnde enerzijds de ontvankelijkheid van de aanvraag, rekening houdende met de documenten die bij de aanvraag zijn gevoegd, en anderzijds de gegrondheid van de aanvraag, rekening houdende met de elementen uit de medische getuigschriften bijgevoegd bij de aanvraag.

Bovendien bevat deze bepaling expliciet dat de aanvrager de verplichting hebben om een standaard medisch getuigschrift bij te voegen conform het model zoals in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

In casu bevestigen verzoekers dat de door hun bijgevoegde medische attesten (...) niet beantwoorden aan het standaardmodel. Dientengevolge heeft de verwerende partij op rechtsgeldige wijze de aanvraag onontvankelijk verklaard, zonder hierbij de inhoud van de medische attesten te beoordelen. Het enig middel is derhalve niet gegrond. (...) "

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond."

3.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *“zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”*. Deze bepaling luidde als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)”.

3.5. Bij koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011) werd een model standaard medisch getuigschrift voorzien.

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker verweten wordt een medisch getuigschrift te hebben voorgelegd dat niet opgesteld werd conform het model van het standaard medisch getuigschrift zoals vastgelegd bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

3.7. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt doordat geen rekening werd gehouden met het overgemaakte medisch getuigschrift dat volgens verzoeker *“inhoudelijk volledig overeenstemt met het standaardmodel (...), enkel de hoofding verschilt lichtjes”*. Volgens verzoeker lijkt het er sterk op dat *“de DVZ zich blindstaart op de hoofding van het medisch attest en de aanvraag niet meer op individuele basis beoordeelt”*.

3.8. Verwerende partij betwist de stelling van verzoeker niet dat het overgemaakte medisch getuigschrift *“inhoudelijk volledig overeenstemt met het standaardmodel (...), maar betoogt in se “dat het argument dat het gepubliceerde en bij wet opgelegde medisch attest gelijkenis vertoont met het door verzoekers (sic) aangewende getuigschrift geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het niet het bij wet opgelegde attest is”*.

3.9. Uit een vergelijking van het in het punt 3.5. bedoelde model standaard medisch getuigschrift en het medisch getuigschrift dat door verzoeker bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging werd gevoegd en dat

zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat er enkel sprake is van een verschil in de hoofding. Het door verzoeker overgemaakte medisch getuigschrift bevat namelijk alle rubrieken en subvragen die voorzien zijn op het model standaard medisch getuigschrift.

3.10. De hoofding van het door verzoeker ingediende medisch getuigschrift van 28 juli 2011 bevat de volgende vermeldingen:

"MEDISCH ATTEST

bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (F.O.D. Binnenlandse Zaken)"

De hoofding van het standaard medisch getuigschrift, zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011, bevat de volgende vermeldingen:

"FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN

Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken

MEDISCH GETUIGSCHRIFT

Bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken."

3.11. Het geeft blijk van een overdreven formalisme van de verwerende partij en het is derhalve kennelijk onredelijk om louter op grond van het feit dat in de hoofding van het door verzoeker overgemaakte medisch attest van 28 juli 2011 de woorden "MEDISCH ATTEST " gebruikt worden in plaats van "MEDISCH GETUIGSCHRIFT", tussen de woorden "bestemd voor" en de woorden "van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken", de woorden "de adviserende arts" werden gevoegd, de woorden "(F.O.D. Binnenlandse Zaken)" deels in afkorting achteraan vermeld staan in plaats van vooraan en de woorden "Dienst Vreemdelingenzaken" slechts eenmaal vermeld worden in plaats van tweemaal, te besluiten dat het door verzoeker aangebrachte medische attest geen standaard medisch attest is zoals voorzien in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet en er louter om die redenen geen acht op te willen slaan.

3.12. Voor zover verwerende partij valt over het feit dat het medisch getuigschrift gericht is aan de "adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties" in plaats van aan de "Dienst Humanitaire Regularisaties" blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen per aangetekend schrijven verstuurd "Aan de Dienst Vreemdelingenzaken - Dienst Medische Regularisaties- art. 9ter Vr.W.", zodat aangenomen dient te worden dat de aanvraag terecht kwam bij gemachtigde van de staatssecretaris. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris door het door verzoeker gehanteerde medische getuigschrift belet werd de ontvankelijkheidsvoorwaarden te onderzoeken.

3.13. Waar verwerende partij aanvoert dat zij de "exclusieve bevoegdheid" heeft om de ontvankelijkheid te beoordelen van een aanvraag om medische redenen, dient de Raad op te merken dat dit niet inhoudt dat er niet op zou mogen toegezien worden dat de uitoefening van deze bevoegdheid op een redelijke wijze geschiedt.

3.14. Waar verwerende partij opmerkt dat zij met betrekking tot het overgemaakte medisch getuigschrift geen inhoudelijk onderzoek mag doorvoeren doch enkel mag vaststellen of het voorgelegd document al dan niet vormelijk gelijk is aan het standaard medisch getuigschrift en dat de wet haar dienaangaande geen appreciatieruimte laat, dient de Raad op te merken dat de in punt 3.11 aangeduide verschillen enkel de hoofding van het medisch getuigschrift betreffen en niet de rubrieken van het medisch getuigschrift waar kan aanvaard worden dat er sprake moet zijn van een absolute conformiteit met het standaard medisch getuigschrift zoals voorzien in het voormelde koninklijk besluit van 24 januari 2011 aangezien dit de informatieve pertinentie betreft. Blijkens de memorie van toelichting bij artikel 9ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet was het immers de bedoeling van de wetgever om "meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift", reden waarom "de procedure duidelijker gekaderd (wordt). Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit (...). Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen." (Ontwerp van wet houdende diverse bepalingen – Wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0771/001, 147). Alleszins houdt een vergelijking van de

hoofding van medische attesten minder verregaand onderzoek met zich mee dan wat ook te lezen valt in artikel 9ter, §3, van de Vreemdelingenwet, namelijk het nagaan of het standaard medisch getuigschrift wel beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

3.15. De door verzoeker en verwerende partij aangehaalde rechtspraak heeft geen bindende precedentswaarde. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verzoeker en verwerende partij aangehaalde rechtspraak (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

3.16. Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Het derde middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de bespreking van de overige middelen die enkel gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 27 februari 2012.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA